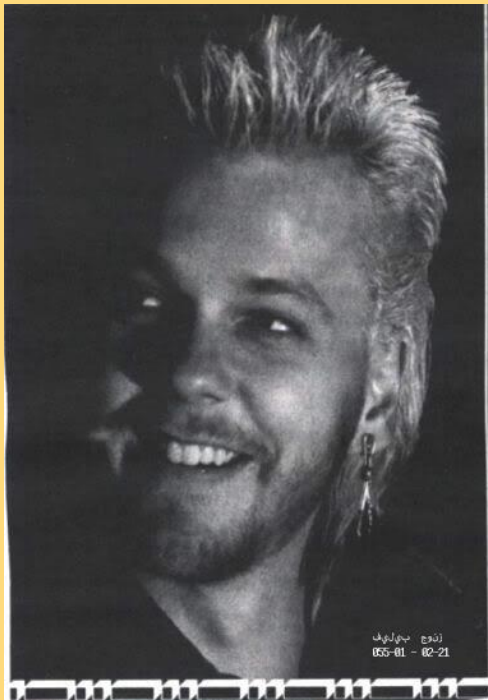

1.

Ott ültem a félhomályban. Füst gomolygott körülöttem. Dólt a számból, a hamutáliból, a cigaretta-, meg a szivarfüst. Körülnéztem az Epstein-bárban, hátha jönnek a fickók, akikkel ilyentájt beszélni lehet. De a fickók nem voltak sehol. Tizenegy óra ötven volt mikor felálltam, a műanyagkabátomat a hátamra kaptam, fizettem Penny-nek - a pultoslánynak, a kis kedvencemnek, a drága Pennynek – és kiléptem a koszos, nyüzsgő városba.

Alkonyattól kezdve lassan elburjánztak a neonfények a környéken és este 9-re, mire végleg besötétedett aznap, addigra már nem volt olyan fal, amelyiken ne villódzott volna egy hatalmas felirat: tánc, revü, sör, szexshop, kabinok, pinák, jazz, nyitva 20:00-05:00-ig.. meg hasonló. Hányingerem volt a várostól, tüzelt a homlokom, mikor lesétáltam a metróba, és émelyegtem a buszok és a taxik szagától. Undorodtam a tömegetől, mert a tömeg mindig bűdös. Csak fogj egy nőt, próbáld ki, egy szép lábú, jó mellű nőt gyönyörű, illatos hajjal. Aztán vidd ki egy metropolisz utcáira, és meglátod két nap múlva a buszoktól, meg a metróktól ugyanolyan szaga lesz, mint mindenkinek. És ugyanaz a kis levertség lesz a szája szélén, amitől te is, meg én is, meg ez az egész – már bocsánat – kurva város beteg... Undorító itt élni, na.

Ott ültem a metróban, és vártam, hogy beguruljanak a kocsik. Sokat ittam, és csak ültem, mint akit kidobtak. Mint egy szemetes mellé dobott fecni.

Philip Jones voltam, de ma már egy senki vagyok, rég visszavonultam. És ha eddig nem lett volna nyilvánvaló, vagy esetleg kétségeket hagytam volna felőle: gyűlölöm a várost. Mondjuk azt régen is gyűlöltem. És azóta is itt rohadok, de legalább biztosan ülök most is ugyanabban a foszló, whiskey-foltos fotelban, amelyikbe azon az éjszakán ültem végre, mikor hajnali egy tájban hazaértem az Epstein-bárból. Fáradtan jöttem be a lakásba, kinyitottam a hűtőt, még akartam inni egy whiskey-t, de nem volt. Whiskey? Vodka? Éjfél után mindegy volt, és akkor még nem rohadtak a szerveim, a májam például egész jól bírta - pedig a máj az egy nagyon relatív dolog, hidd el, életed

bármelyik pontján dönthetsz úgy, hogy két hét töményezéssel kiirtod – szóval vodkáztam. Megittam fél üveggel, és gondolom eszméletlenül fetrenghettem a padlón, mint bármikor máskor.

Amiért viszont mégis emlékszem arra az estére, amelyik semmivel sem lógott ki a többi közül, annak rajtam kívül álló oka van. Amiről már lehet, hogy hallottál azóta. Sőt, ha nem egy lakatlan szigeten élsz, akkor azóta biztosan hozzád is eljutott a hír, hogy mi történt február 21-

én, hajnalban. Azon én ugyanúgy öntudatlanra vedeltem magam, de közben az utcán, meg az egész városban, meg mindenhol, megtörtént a dolog, nem is akarom túldramatizálni na: mikor elszabadult az őrület. Most azt mondd, hogy sokféle őrület van, testi, vagy lelki; azt mondd, hogy kategóriákba lehet sorolni. Vagy azt próbáld meg beadni, hogy a szerelem is a megőrülés egy fajtája. Vagy, hogy mikor fellángol benned valami, egy kis szikrácska, valami iránt – vagy valaki iránt - amit élvezel, előnt egy izé a fejedtől a segglyukadig, meg le a talpadig, az a megőrülés, mi? Aki átélte feb. 21-et, az tudja, hogy milyen az igazi megőrülés. Az tudja. Mindenki más csak azt hiszi, vagy beszéli be magának, mint te is, hogy egy pillantás, az olyan rengeteget számít, egy jó szó, egy kedvesség, egy kis izgalom, egy kis beindulás az megér mindent; akár annyit is, hogy az egész eddigi életed felrúgód, mint egy szatyrot az utcán, és odaragad a cipődre. Hogy aztán kiderüljön hogy nem is igaz az őrület, hanem megint csak a szokásos hmmm-hmm hangulatváltozás. Én tudom, milyen érzés megőrülni, meg még páran rajtam kívül, akik ott voltunk a helyszínelésnél, ők is biztosan. A széles közönség bizonyos dolgokról semmit sem tud. Mert végül egy jegyzőkönyvet se, egy mágnesszalagot se hoztak nyilvánosságra. Csak annyi magyarázatot fűztek a dolgokhoz, amennyi feltétlenül szükséges volt.

De talán jobb is.

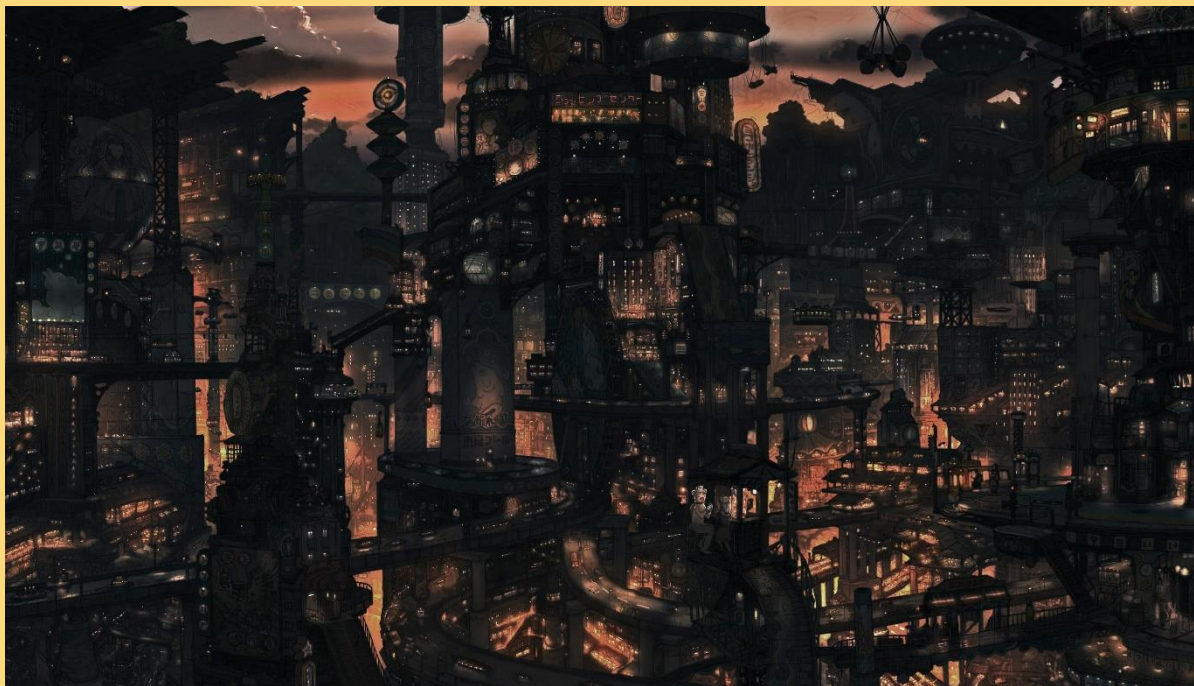
2.

Hajnalban, kurva büdösen keltem. Elmásztam a fürdőszobáig, és a csapba vizeltem. Közben nyitott szájjal bámultam a tükörbe. A szemeimbe nem tudtam belenézni, mert a lefittyenő szemhéjaimtól nem láttam a szemgolyóimat. Csak fényeket láttam, és homályt. Aztán alighogy végeztem, és egy szál alsónadrágban visszafeküdtem az ágyra, megcsörrent a telefon. José Arcadio volt az - csak José – a helyettes, hogy legkésőbb

fél órán belül legyen az egyik street-en. Háromszor is rákérdeztem, hogy melyik is az a bizonyos. Kiabáltunk egy kicsit, aztán rám csapta a telefont.

Felállni nehezemre esett volna, úgyhogy másztam az orvosi szekrényig. Kivettem belőle egy ampullát, amit a feketepiacról szereztem ehhez hasonló esetekre – pontosabban éjszakai szolgálatban való lerészegedés esetére – meg egy steril fecskendő, aztán a bal karomba szúrtam a koktélt. A fickó, akitől vettem, váltig állította hogy egzotikus afrikai viperáknak, meg pókoknak a nedveiből készült természetes józanító-szer, de én biztos voltam benne, hogy egy olcsó kínai szar, amitől örülhettem, hogy nem rohadt szét egyből a húsom a szúrás mentén. Mindenesre a dolog bevált, pár perc alatt teljesen elbontotta a szervezetemből az alkoholnak még a nyomait is, bár a vesém mindig egész nap kurvára fáj tőle. Fájdalomra viszont nem volt időm. Meg panaszkodásra se.

Még megmostam a lakásban az arcom, aztán a helyszínre siettem.

Emlékszem, aznap hajnalban tizennégyes korlátozás volt érvényben, szóval alig járt taxi Capitoliában. Két busszal, meg az egyik mágnesfolyosóval jutottam a helyszínre, ahol José egyből elküldött a kurva életbe, hogy mi tartott olyan sokáig. Ő volt a helyettes, úgyhogy kussban kivártam, mire végez a lebaszással, és megnyugszik. Aztán körbevezetett a helyszínen: Egy klasszikus ruhaüzletet képzelj el, régiek közül valót, szabványos, utcára néző kirakattal, nem olyan modern digitál-áruházat. A kirakatok össze voltak törve, a ruhákat feldúlták, elsőre nem is értettem minek hívtak gyilkossági

csoporthoz a központból; aztán mutattak pár hullát. Totál össze voltak verve, a kórboncnok szerint emberi erővel ilyen szilánkos töréseket nem lehet csinálni. Na bumm, akkor az ufók voltak?

Cigare gyújtottam, meg a falnál ácsorogtam, semmi kedvem nem volt a helyszínelőkhöz. Minden szart lefotóznak, és addig semmihez nem lehet nyúlni. Mire megkaptuk a helyszínt, meg eltakarították a hullákat, találtunk egy japán magnót, párszáz éveset, XX. századit, még az első VHS-korból. Kamerák voltak rákötve, meg egy hibrid kijelző. Benyomtuk a

kazettát, visszatekertük egy picit, és elindítottuk: a boltot láttuk belülről. Próbababák is voltak a felvételen, ami azért érdekes, mert a helyszínelés idejére már egy darab se volt a boltban. José beletekert egy kicsit a filmbe, és a mai napig emlékszem, hogy tátott szájjal bámultam, mikor a próbababák mozogni kezdtek. Meg beszélni gondolom, mert a szájuk is mozgott, vagy mintha énekeltek volna – nagyon félelmetes volt hang nélkül nézni azt a szart. Aztán verekedés, dulakodás, tulajdonképpen nem megölték, hanem keresztre feszítették négy ruhafogasra a boltost, aztán kitörték a kirakatot, és elmentek. Összeszámoltuk: négyen voltak; három női, meg egy férfi próbababa. Ráadásul Jeckyyll márkájúak, egy az egyben úgy néznek ki mint te, vagy én, ember meg nem különbözteti őket a humanoidoktól, csak a Jeckyyll-teszttel, és azzal is csak a férfiakat, hogy nem áll fel nekik. Ezek a divatvackok nagyon modernnek voltak akkortájt, túl modernnek, nappal pózoltak a kirakatokban, meg a Digital-áruházakban, ruhákba öltözve sétáltak az emberek között, és csak akkor buktak le, ha egymással kezdtek beszélgetni: az algoritmusaik összezavarodtak, és értelmetlenül kezdtek beszélni. A kiszámíthatatlan emberi kommunikációval jól elvoltak. Azt simán át tudták baszni.

José rámnézett:

- Baszod, ilyen még nem volt. - mondta, aztán ő is rágyújtott, amit mióta a felesége meghalt, nem csinált. Ő elment reggelizni, de nekem az injekció miatt nem volt étvágyam, inkább hazamentem. Megbeszéltük, hogy majd lesz, ami lesz.

3.

Nem haza indultam, hanem a bárba. Már csak pár óra volt hátra a szolgálatból, és gondoltam majd kihúzó valahogy. Egy kávét akartam, meg csöndet. Semmit se

csinálni. Beleülni egy fotelba, és szétfolyni mint a vaj. Az Epstein-bár egész nap nyitva volt; ott rohadt a sok városi üzletkötő, meg pojáca, akik éjszaka dolgoznak, nappal meg nem mehetnek sehová. Akiknek nincs senkijük. Ők fülkét bérlettek a bár panziórészében. Nekem is volt egy. Az egész akkora volt, mint egy vécé, néha oda vittem fel egy-egy nőt, hát... nem azok voltak életem dugásai. A kínai kaja, meg az emberek lábszaga összekeveredett, és az egész fülledt, meleg, és párás volt. Józan csajokat nem is mertem volna odavinni. Alvásra is épp, hogy csak megfelelt.

Bementem a bárba, köszöntem Pennynek, a drága Pennynek, és kértem volna tőle a kulcsom, mikor mondta, hogy látogatóm van. Ennek nem igazán örültem, mert nem voltam túl népszerű a környéken. Mondjuk úgy, hogy voltak kisebb adósságaim... érted. Aztán hátrasétáltam a fotelekhez, ahol egy fickó ült a félhomályban, egyenes háttal, öltönyben, magabiztosan. Leültem vele szemben – tudtam, hogy rám vár – cigire gyújtottam, és csak utána néztem az szemébe. Szőke, markáns arcú fickó volt, még a neve is, Jürgen, vagy valami ilyesmi, tipikus náci név volt. Náciknak hívtuk ezeket a furcsa fickókat, akik egész nap öltönyben szaladgáltak; és az egyen-génbankok is akkoriban ilyen árja stílusban nyomultak. Ez volt akkor a menő, és minden milliomos ilyen fejet csináltatott magának, meg a beosztottjainak. Nácisat.

- Mit akar? - kérdeztem. Ő csak ült, ugyanúgy, szótlánul, aztán elővett egy holo-kártyát, bekapcsolta és egy fickó jelent meg a képernyőn. Beszélni kezdett:

- Üdvözlöm kedves Jones úr! A Jeckyyl cég vezérigazgatója vagyok. Mint tudja, cégünk számára komoly presztízs-kérdés, hogy ne kerüljenek napvilágra azok az információk, melyeknek ön a birtokában van. A hallgatását hajlandóak lennénk megfizetni.

- Nézze tiszteletes úr, ideküld nekem maga egy robotot, vagy inkább kirakati bábút, ideholográlja magát, és azt hiszi, hogy a zsebében vagyok!? Higgyc el, ez a bűntény a legkevésbé sem érdekel, ügyeletes voltam. És nem is én fogom megkapni, sőt, ahogy elnézem, senki se kapja meg, mert maga bárkinek kitömi a zsebet, hogy ez az egész ügy el legyen tussolva. Így pedig, inkább hagyjuk a kenőpénzesdit, meg ezt az egész zsarolást, és felejtsük el egymást. Jó? Ne keveredjen egyikünk se szarba, ha érti, mire gondolok.

- Természetesen, ahogy kívánja. – válaszolta a hologram. - Kérem, tekintse kérésemet semmisnek, kedves Jones úr.

A hologram eltűnt, a robot felállt, búcsúzóul megfogta a kis sapkáját, és lassan kísétált a bárból. Előreballagtam Pennyhez, leültem a pulthoz, kértem egy kávét. Abban a hülye maskarában, meg a platinaszőke parókában volt, amit a kínai vendégek miatt kellett hordania. Viccelődni akartam vele, kicsit szórakoztatni. Megnevettetni, mert imádtam ahogy nevet. Aztán, kitört a balhé.

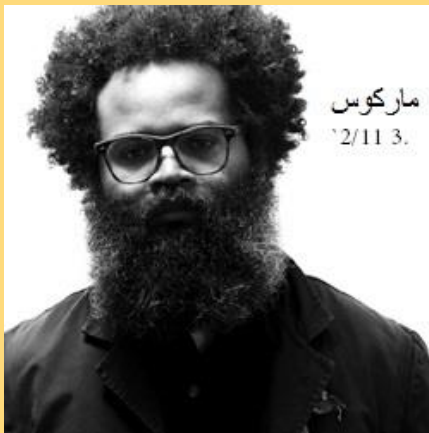

Négy kínai, akik idáig kussban ültek az ablaknál, felálltak, feldöntötték az asztalt, és lövöldözni kezdtek. Átugrottam a pulton, leszorítottam Penny fejét, elővettem a pisztolyt, és vaktában visszalövdöztem. – A kurva anyátokat, ti gecik! – kiabáltam. Egyértelműen engem akartak. Közepes bérgyilkosok voltak, tucatnyi hozzájuk hasonló szaladgált az utcán, megvehető maffia-közeli fickók, akik nem csak a családnak ölnek, hanem pénzért bárkinek.

Próbáltam a lézerrel az italokkal teli tükörrre célozni, hátha sikerül mandinerből kilőni a kínai geciket, de csak az egyik whiskey-s üveget találtam el. Penny sikoltozott, a sárgák lövöldöztek, megöltek pár ártatlan junkyt is, akik olyan hülyék voltak, hogy nem menekültek el egyből a bárból. Pennyt hátrazavartam a trezorba, hogy zárja be magát oda, aztán fedezékben – miközben végig tűz alatt voltam – végigszaladtam a pult alatt. Szerencsére a Jeac-loyc karórámban volt még egy patron – eltörtem. Lelassult az idő. Felálltam és simán, egyesével kilőttem a kínaiakat. Jó kis Jeac-loyc órák voltak akkoriban, ma már a hadseregnek se szállítanak. Olyan dupla-milliomodáló fajtákat, szerintem csak gyűjtőknél lehetne találni. De azok meg már tuti döglöttek.

Kivártam, még elmúlik a hatás: whiskey-buborékokat kaptam be a levegőben, meg végignéztem, amint a kávé a másodperc törtrészeire osztott egységben lassan szétfolyik a padlón, és elvegyül a kínai bérgyilkosok vérével. Aztán bementem Pennyhez a trezorba. Az már a második lövöldözés volt egy éven belül, és elég nehezen viselte. Mondtam neki, hogy jönnek majd helyszínelők, de ő meg csak kérlelt, hogy hadd jöjjön velem, mert nem érzi magát ott biztonságban. Megvártuk a pepecselő szarháziakat, átadtam nekik a bárt meg a kínai hullákat, Penny felcsörgött a főnökéhez, aki jött egyből – mi meg mentünk.

4.

A tiltások miatt nehezen, de fogtunk egy taxit, beültünk hátra, és Penny végig sírt. Kértem a taxist, hogy a Bloy negyedbe vigyen. Akkoriban ez a lakás, amelyikben most ülünk, még nem az enyém volt, hanem egy Marcus nevű barátomé. Az egyetlen srác volt akivel sose basztuk át egymást. Jó kapcsolatai voltak a feketepiacon, és néha jó tippjei, hogy kire, mikor, és hol kellene ráúgni az ajtót, ha elakadunk egy ügyben.

Csak hozzá fordulhattam. Szinte biztosnak tűnt, hogy a gyilkosságomat valamelyik hitelezőm rendelte meg. Mindegy, volt már ilyen. Rendőrként, főleg nyomozóként ameddig megoldottam az ügyeket, nem igazán számolták, mennyi hullát hagyok hátra, úgyhogy nem foglalkoztatott a dolog. Ami viszont igazán érdekelt, az a Jeckyyl ügy alakulása volt. Az pedig a központban dőlt el, amihez nekem nem volt hozzáférésem, de Marcusnak... hát mondjuk, hogy neki igen... Már ha egy 65 536 bites hack-fág hozzáférést jelent.

Akkoriban a Bloy-negyed volt a hackerek mekkája. Az egész világon, szinte minden támadás innen indult, mert egy hiba miatt – akkoriban ez nem volt felfedezve – a negyed kapcsolatai nem csak fogadni, hanem küldeni is tudtak csomagokat bizonyos mesterséges intelligenciával működő szervereknek, és volt, aki kölyök, 8-9 éves kocka létére ezekkel beszélgetni is tudott. A profik hack-fágokkal beleégették a szerverekbe a tiltott L9-es érzemmodult, aztán szerelem-szerű érzéseket szintetizáltak bennük. Utána, mint egy szeretőt, zsarolni kezdték a mesterséges

intelligenciákat, amik (vagy akik? nem is tudom) erre random átutalásokkal reagáltak. Gyerekkoromban milliárdokat csaltak el így a bankoktól. Ez volt az a módszer, amellyel lényegében a Bloy negyed hírhedté vált. Marcus is hackkel foglalkozott. De csak állambiztonsági szerverekre tört be, mert azért lebukás esetén klasszikus golyó általi, nem pedig méreginjekciós halál járt. Ez a tény neki elég volt a megnyugváshoz. A lift már akkor is ez a modern szar volt, mint ma. Pennyvel beragadtunk mikor a lövöldözés után érkeztünk, és Marcusnak kellett feltörnie a panelt, hogy kinyissa nekünk az ajtót. Jó ember volt, na. Ő akkor találkozott először a Pennyvel, és előtte nem nagyon voltak nők a lakásán. Végig zavarban volt, míg nála voltunk. Körbevezetett minket, kínálgatott, ülőhellyel a foteljében, meg a varázsszőnyegén, amin vízipipázott. Fűvel is kínált minket, de hamar eluntam a francia udvari módit, és inkább a tárgyra tértem:

- Figyelj, minden érdekel egy bizonyos üggyről. – kezdtem. Aztán elmeséltem a próbababák szökését. Mikor mondtam, hogy Jeckyyl márkájúak voltak, Marcus meglepődött. A bal szemén láttam csak, mert a jobbot kötötte a computereire, szóval a bal szemén láttam valamit, a nyomozóösztöneim súgták, hogy valami... szar van a palacsintában.

- Kaptam egy fülest. – kezdte - pár nappal ezelőtt. Miközben mentem a hack-fággal a szerverekben, kaptam egy fülest. Ezek szerint az volt, füles. Csak egy csomag, pár kód az egész, egyszerűen felfejthető kódcska: Jeckyyl. Ez volt a kód. Googleztam persze, láttam hogy azok próbababákat gyártanak, mondom ez biztos csak egy véletlen hiba, de még háromszor átjött a kód aznap, meg folyamatosan azóta is. Úgyhogy phú gyerekek. Jó nagy gáz van.

- Mire gondolsz? – kérdezte Penny, míg én inkább csak kussban cigarettáztam.

- Két lehetőség van. Az egyik, hogy előbb volt a hiba, és aztán lett belőle valóság. A másik, hogy előbb volt valóság, tehát terv volt, és aztán lett a hiba. Kurvára nem mindegy. Egyik se jó, de az egyik azt jelenti, hogy itt valaki hatalmas szopátásra készül, az ég tudja mekkorára, a másik viszont csak egy szimpla ember-szoftver háborút vázol srácok. Szép kilátások.

- Pennyre néztem, és láttam rajta, hogy be van szarva. Az egész teste remegett, pedig épp előtte lőtt egy Nyugszofex-et.

- Figyeljetek. Tűnjetek el. Ez kurva veszélyes. Én a helyetekben elmennék, még Capitoliából is. – mondta Marcus.

- Bazmeg persze, hova? Ez a kibaszott

város egyik óceántól a másikig tart! – kicsit felemeltem a hangom. Izzadtam, bűdös volt minden, fáradt voltam, másnapos. Kicsit kivoltam, na. De aztán lenyugodtam: – Értem. És te? Rád ez nem veszélyes? Meg amúgy, miért veszélyes ez? – kérdeztem. – Engem ne féltsetek, legfeljebb kilőnek. De az meg amúgy is bármikor megtörténhet. – Na most egy az egyben olyan vagy, mint az orvosom. Az is, mindenre elküld; terápiára kurva drágán, és nagyon messzire, nemhogy másik negyedbe, de másik gau-ba! Most te is ezt csinálod. Túldramatizálod a helyzetet. – magyaráztam. Ezalatt Pennynél hatott a nyugtató, elfolyt a teste egy babzsákon, és csak pislogott, meg nézelődött, mint egy macska.

Marcus közben beült a gépéhez, és elnavigálta a hack-fágot a rendőrség szervereihez. Úgy törte fel a hálózatot, mintha csak egy hűtő ajtaját nyitotta volna ki. Aztán megnézte, és nem talált semmi újat a Jeckyyll ügyről, mint amit addig is tudtunk: négy próbababa gyilkolt. Napló, jelentések, ennyi.

Még megkérdeztem tőle, hogy mit gondol, kik akarhattak rám lőni. Közben Penny elaludt a babzsák-fotelban, ő meg rákeresett a balhémra, az Epstein bár-beli lövöldözésre, meg a nevekre, amik közben felkerültek a rendőrség adatbázisába. De nem jutott nyomra. Úgy éreztem, jobb lesz, ha eljövünk, mert ez a téblábolás csak felidegesített. Penny is elaludt, én is fáradt voltam, úgyhogy karomba vettem a csajt, hogy hazahozom. A nyugtató miatt aludt, mint a bunda. Elkészöntem Marcustól.

Akkor láttam utoljára.

5.

Fogtam egy rendőrautót a bérparkolóban. Beszálltunk, és Pennyt befektettem az anyósülésre. Elindítottam a gépet, és lassan feldübörögtek az elektromágneses hajtóművek. A 4632-es folyosón haladtam, ötszáz méter magasan. Gyors útra készültem, de sikerült belefutni a délutáni csúcsba. Mikor üresben lebegtünk, próbáltam a várost nézni. De a szemem elzsibbadt a sárgás fényektől, meg a rengeteg neontól, amik a szmogban összekeveredtek. És mindenütt azt a bűzt lehetett érezni, amit a légtisztító-berendezések sem tudtak sehonnan kiölni. A mindent átható bűzt: az emberekét, a műkárpitokét, a mesterséges levegőét...

Betegnek éreztem magam, mintha lázas lennék, úgy sugároztam ki a hőt a fejemből, meg a nyakamból. Penny az út felénél felkelt, ásítózott. Álmos volt. Kérdeztem, hogy hazavigyem-e, de csak bámult bele a városba, nem is értette, amit mondok. Úgyhogy hazavittem.

Magamhoz.

Kábult volt, félig nem is tudott magáról. De már a liftben egymásnak estünk. A nyakának nagyon finom illata volt.

Utána Ő elaludt, én meg kimásztam az erkélyre. Cigarettaízva néztem a lakó-kasokat, ahogy a több millió hatszögletű lakásban a fények fel-le, fel-le kapcsolódnak. Egy hatalmas, pulzáló anyagnak látszott az egész. Néztem egy darabig, aztán bejöttem a szobába, mert csörgött a telefon. Egy Mack Jigger nevű fickó volt az, egy beépített program. Digitális személyiség. Elmondta, hogy délelőtt azért lóttek rám, mert meg volt írva, és ha csatlakozom az egyházhoz, soha többet nem fognak rám lőni. Csak csatlakoznom kell. Eluntam a dolgot, és mondtam neki, hogy többet ne zaklasson mert megkeresem, és kinyírom a megbízóit; végül

lecsaptam a telefont. De aztán újra felhívott, és csak annyit hörgött bele a fülembe, hogy: Jeckyyl. Ettől meg úgy megijedtem, hogy elejtettem a beszélőt, egyenesen Penny lábára. Felébredt, és kérdezte, hogy kivel beszélgettem. Meg nézte, hogy mi esett rá a lábára: sosem látott még árnyékolt kézibeszélőt. Ő is, mint az emberek 99%-a, a fülébe ültetett bio-mikroalapácsokkal működő chip-rendszeren, a Codlec-en keresztül kommunikált. Totál veszélyes volt, és bárkit, bármikor lehallgathattak.

Inkább Penny mellé feküdtem. Akkor aludtam életemben utoljára egy jóízűt.

6.

Másnap Penny ébresztett, hogy indulna haza, és engedjem ki. Mennie kellett dolgozni, úgyhogy hiába marasztaltam. Hívta a főnöke, hogy a bárban rend már van, csak a pultos hiányzik. Hogy utálta azt a munkát! Helyette egész nap el tudta volna magát fényképezgetni, és feküdni a Nyugszofex-kábulatban. Aztán egy séta a műkertben, a génmanipulált növények között, vagy a kínai negyedben; ahol arról ábrándozgatna, hogy festő legyen-e belőle, vagy színésznő... és el is telt volna a nap. De azért, bele volt ő törődve a sorsába.

Kiengedtem az ajtón, és leültem a gépem elé. Marcus üzenetet küldött: mielőbb látni akart, mert fontos infókat szerzett az ügyről. Kocsiba ültem, és lassan csorogtam végig a városon. Tudom, ma már kár ezen rágódni, de talán, ha akkor sietek... mindegy. Mire odaértem, Marcus már halott volt. És nem vagyok érzékeny típus, de mikor megláttam a holttestét... elbőgtem magam.

Amúgy semmihez sem nyúltak. Egy octo-val csinálták, octopolippal. Szabadon engedik, akár több száz kilométerről, aztán a célszemélyhez érve, bemászik az orrán, vagy a száján keresztül, és nyom nélkül gyilkol. Csak a szagáról lehet felismerni: a szétporlasztott hűtőfolyadék-molekulái az emberi szaglóhámon fennakadnak, szóval kurva büdös. Szegény Marcus. Az egyik kijelzőn még láttam az épp futó programokat, a másikon meg a hack-fágja képét, ahogy az egyik szerveren rekedt.

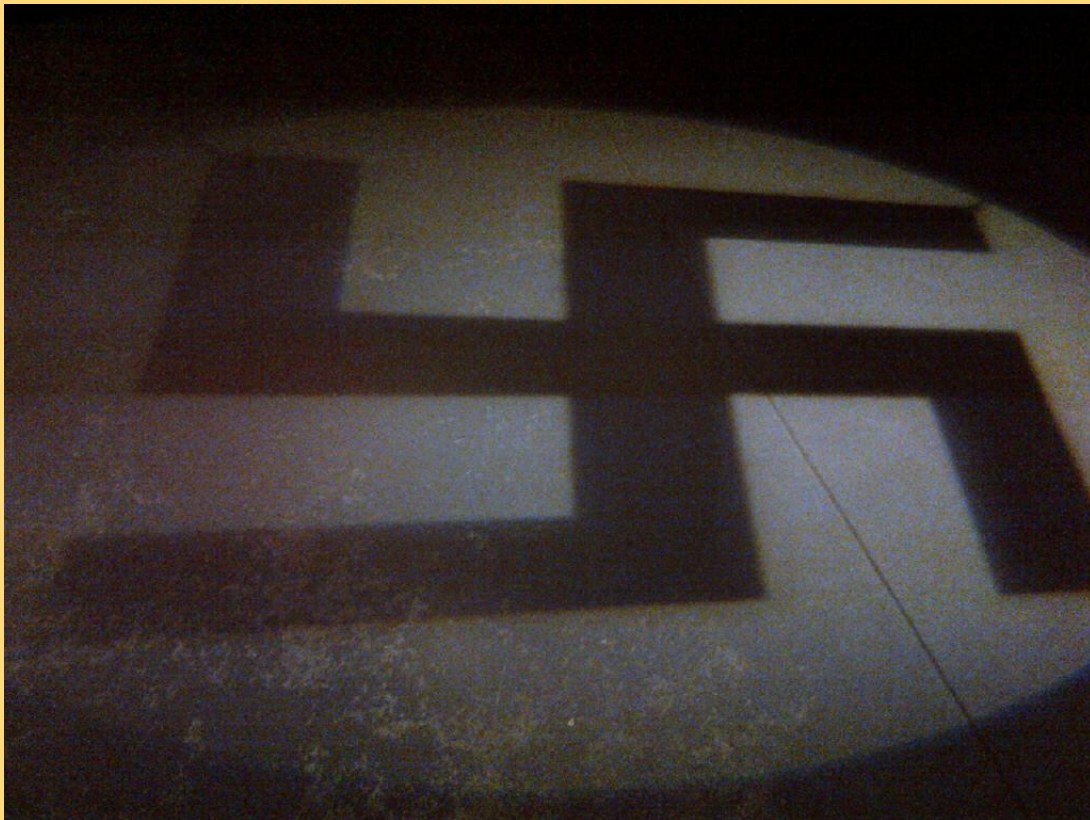
Úgy döntöttem, egyedül fogok helyszínelni. Nyomokat kerestem. A szoba tök üres volt, még infrán keresztül is. A konyha, a wc, az előszoba... sehol semmi. Már épp arra gondoltam, hogy szólok a lassú geciknek, akik előbb megvárják, mire minden szerves nyom lebomlik, és csak utána végeznek a helyszíneléssel; mikor az egyik küszöbön, egy sárfoltnak tűnő izében, találtam egy nano-t. Molekuláris szintű maradványt, bizonyos humanoid jellegű robotok hagynak ilyet maguk után, mert a keringőgázok kilégzésekor egy-egy darabka leválhat belőlük. Ez is ilyen darabka volt. Megfogtam,

és egyből küldtem a mikroszkóp alá. Az ilyeneket érdemes jól megnézni, mert a robotok gyártói minden molekulát megjelölnek. Körbeforgattam, hogy minden szögből jól lehessen látni, és színekkel világítottam meg.

- Ha nem Marcus valamelyik gépének darabja, akkor talán forró nyom lehet. – gondoltam.

Aztán a legsötétebb vörösre csak reagált a molekula: látható lett rajta...

egy horogkereszt.

Úgy ahogy volt, mindent hagytam a picsába. Hívtam José-t, hogy azonnal találkoznunk kell. Elmondtam neki, hogy mi van. Erre kért, hogy egyelőre legyek türelemmel, ha akarom, nekem adja az ügyet, mert neki van más baja is.

Szóval enyém lett az ügy, hivatalosan is elkezdhettem nyomozni. Végre.

Addigra huszonnégy órán belül: próbababák keltek életre, kínaiak akartak kinyírni, és meghalt Marcus. Telefonhívások, gyanús ügyletek, és most meg még ez is, ez a horogkereszt.

Úgy döntöttem, hogy használom a Portált.

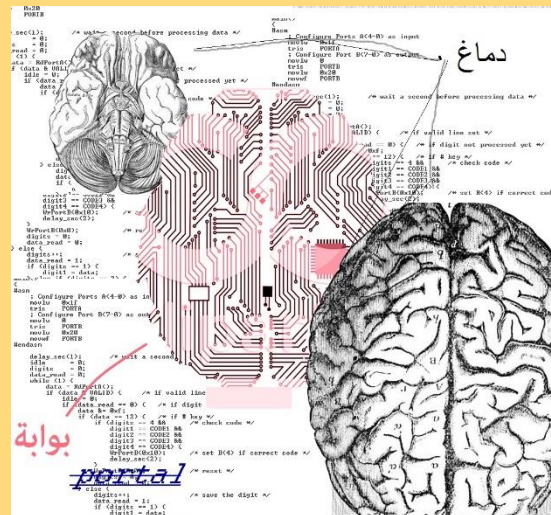

7.

A portál csak a legillegálisabb dolgokkal említhető egy lapon: a nekrofilával, a gyerekpornóval, és a politikával. Az Arab-negyedben csinálják a legtöbben, mert ott ez egzotikus tudatmódosító extrém sportnak számít. És van aki minden nap tolja. Na azt azért nem bírnám.

Viszont nekem is szükségem volt rá. Összefolytak a szálak, valahol a valóság, és a digitális világ határán. Gépek keltek életre, emberi életre – amelyik biomechanika gyilkol, az emberként bírálható el – engem ki akartak nyírni, mindenütt egy rejtélyes cég, meg a mozgás horogkeresztje néhány molekulán... itt a szálak bizony összefolytak, és ki kellett őket bogozni.

Ahhoz hogy kibogozzam kocsiba ültem, végighajtottam a 447-esen, ráúgtam az ajtót az arabokra, lóbáltam az igazolványom, mire egy főfejeshez vezettek. Mondtam neki, hogy az egész bagázst feldobom, a yardon ha nem küldenek át a Portálon. Ő hajlongott, meg a szőnyegét mutogatta. Hasissal kínált, de nem fogadtam el. Utána elmagyarázta, hogy mi fog történni: A fejemet letúrnák kopaszra, és réztartalmú folyadékkal egy óriási áramkört tetoválnak rá. Ha csak egyszer akarom

használni a Portált, akkor olyan tintával csinálják, ami 24 óráig zár, aztán percekben belül feloldódik. Tehát eltűnik. Ha az áramkör a fejemen van, a megfelelő helyekre 12 diódát helyeznek el, ezzel fog az agyam a rendszerre csatlakozni: a Hálózatban szinte végtelen mennyiségű információ van, amiben keresni a legmodernebb keresőszoftverek sem tudnak gyorsabban, mint amire az algoritmusuk, meg a teljesítőképességük elég. De ha az emberi agy kapacitásával próbálkozunk, a probléma egyszerűbbé válik: percekben belül bármilyen információ, a legkisebb nyom is visszafejthető, és újra kereshető lesz. Ahol korábban káosz volt, ott kész rendszerek, és átlátható mintázatok fedik fel magukat.

A Háló amint természetes életformát érez, azt nyitja, tehát megöli. Így próbálják kontroll alatt tartani a világot. Ez van ma, ez volt akkor is. Ezen nincs mit csodálkozni. Ha mindannyian a digitális térbe tolnánk az elménket, szétrobbannánk egymás kapacitásaitól, iszonyú mennyiségű túlfeszültség keletkezne, mivel nem a természetes,

halállal lezárt létbe, hanem a végtelen szám-világba próbálnánk számlát vezetni: ez pedig a tömegek számára mindig is tilos volt. A protokoll úgy volt, és ma is úgy van kialakítva, hogy csak mesterséges intelligenciák létezhetnek a Hálóban. Így a Portálnál a legfontosabb a titkosítás: az emberi intelligenciát mesterségessé kell titkosítani. Erre szolgál a tinta, és a tetoválás; mely a valóságban történik, és ezáltal a Hálón örökös természetes élet-vadászok számára láthatatlan. De ennyit az elméletről. Szúrtak egy kőkemény fájdalomcsillapítót, széttetoválták a fejem, rám rakták a diódákat, és küldtek is az arabok a Hálóra.

Hát hallod, nem az volt életem legszebb negyed órája. A legnehezebb a testetlenség volt. Meg az, hogy az agyamat csak egy hatalmas motornak éreztem, egy óriási, pulzáló kapacitásnak, ami csak számolni, átvenni, szótöredékekre keresni, és kódolni képes. Olyan volt, mint egy szürreális álom. Néha még álmodom azt, hogy ott vagyok a Portálban, de erről szóltak előre: a függőség, vagy az érthetetlen nosztalgizálás természetes, élethosszig tartó utóhatásai a Portál használatának.

A nációk, Jeckyyl, és a horogkereszt szimbólumának háromszögével próbáltam kutatni a Portálon túl. Perceken belül a Jeckyyl cégén belül voltam, és gyorsítva több ezer órányi biztonsági-kamera felvételt bogarásztam át, de nem akadtam nyomra, ahogy a város biztonsági felvételeiben sem. A horogkereszt abszolút tévút volt, legalábbis a videofelvételek tekintetében. Másrészt a próbababákat kerestem, hogy milyen úton menekülhettek el a városban, de nem volt nyomuk: mintha csak a vhs kazetta mágnesszalag-valóságában léteztek volna, nem pedig a digitális kijelzők szintjén.

Egy ponton veszélybe is kerültem: találkoztam Mack Jigger-rel. A digitális személyiséggel, amelyik előző nap hívott telefonon. Egy kódtöredék volt, elég szar, lepukkant formában, már az én emberi kapacitásaimhoz képest. A probléma az volt, hogy kommunikációba akart lépni velem, de ehhez a digitális világban nyílt lapokkal kell játszani: fel kellett volna fednem magamból egy kódtöredéket... de ez lehetetlen volt, elvégre természetes intelligenciaként nem rendelkeztem ilyesmivel. Úgyhogy megtagadtam a kommunikációt és inkább folyamatos deny-programmá váltam. Erre az arabok lekapcsoltak a Portálról, mert náluk ez volt az utolsó menekülőszó. Az utolsó vészjelzés. Visszakapcsolni már nem tudtak, mivel az áramköri kód, amit a fejemre tetováltak végtelen ciklusba került Mack Jiggerrel. Így jártam. Várnom kellett volna egy újabb napot, hogy egy másik azonosítóval visszakerüljek a rendszerbe.

De várni nem volt idő. Ideges lettem. Az arabok végignézték, ahogy egyesével letéptem a diódákat a fejemről, és a földhöz vágtam őket. Nem szóltak semmit. Hagyták, hogy őriöngjek.

Aztán kimentem az utcára, és cigire gyújtottam. Úgy zszibongott a fejem, hogy beleszédültem. Szemben, pár arab állt sorba egy kínai büfénél. Őket bámultam, meg a füstöt, ami a tüdőmből áradt. Teljesen lenulláztam magam – kurva fáradt voltam.

8.

Ahogy elindultam az utcán, az arabok mindenfélét magyaráztak. Allah-hal jöttek, megakartak téríteni, pedig csak a mágnesvasútig próbáltam eljutni. Egy senkinek éreztem magam, egy lenullázott változónak, egy visszafordíthatatlan problémának. Nagyon mélyen voltam. Inkább le is ültem egy lépcsőre a mágnesállomásnál, és amíg szabad fülkére vártam, megpróbáltam az összefolyó napokat egymástól különválasztani. A hétfőt a keddtől, a keddet a szerdától. Pennyt Marcustól, a lövöldözést a próbababáktól. A Jeckyyl céget a náciaktól, meg a gyilkosságoktól. És próbáltam az egészet leválasztani a zsvajról, amelyik nem múlt, és egyre csak lüktetett a fejemben. Ez az egész úgy összekeveredve a város zajával... teljesen megőrijített. Bolondnak éreztem magam... vagyis bolond voltam.

Legeltettem a szemem pár kínai kurván, akik néhány hínár-kifőzdeénél sorba álló fickóval akarták felszedetni magukat. Végignéztem rajtuk. Először a harisnyájukon, aztán az ezüstszínű ruhájukon is.. a melleiket különösen megbámultam. Merthogy egyáltalán nem volt nekik. Olyanok voltak, mint pár ezüstszínű, ünnepi gyertya; tudod, amelyet a régiségboltokban lehet kapni. Aztán a stricijük odajött hozzám, hogy ne bámuljam őket. Nem akartam balhét, úgyhogy inkább felálltam, és gyalog indultam el, hátha egy másik mágnes-állomáson nem kell fülkére várni. Nagyon fáradt voltam. Leültem egy lépcsőre, és elaludtam.

9.

Arra keltem, hogy valaki rugdos. Néhány robo-punk akart balhézni. Hirtelen fogalmam se volt, hogy melyik valóságban is vagyok, a Portál melyik oldalán.. de aztán, ahogy magamhoz tértem, Isten a tanúm, majdnem az egész gárdát átküldtem a másvilágra. Kiabáltak, és szaladgáltak körülöttem. Az egyik srác egy fuyio-n játszott, páran énekeltek. Olyanok voltak, mint egy szedett-vedett, Soho-beli robopunk zenekar. Az égbe lőttem párat a lézerrel, hogy rám figyeljenek. Erre abbahagyták a zenélést. Csönd lett, és mindannyian rám néztek. Úgy bámultak, mintha egy majom lennék a világúrból.

- Ki volt az a bátor, aki a sitten szeretne aludni? – kérdeztem. Meg se szólaltak, csak ültek szégyenlősen. Beszartak.

- Nyugi papa, nyugizzál. Nem tudtuk, hogy rendőr vagy. Azt hittük egy csöves.. –

szólalt meg elsőként a fuyio-s srác – egy csöves vagy.. – a lányok erre kuncogni kezdtek. Szar érzés volt egyik pillanatról a másikra megszégyenülni. Egyébként is rosszul voltam, és inkább ott akartam hagyni őket... El akartam végre indulni haza.

Csak fogtam a fejem, mire az egyik pink hajú csaj öltögetni kezdte rám a nyelvét. Sétálni kezdtünk, és... basszameg... nem tudtam neki ellenállni. Lehet a Portál tehetett róla, de minden összerosódott. Az a csaj olyan volt, mint egy jelenés... mint egy látomás! Teljesen kicsinált. Vele mentem és fogalmam sem volt, hogy hová. Sétáltunk az utcán, és egyre kábultabbá váltam. A banda énekelt, és én nézelődtem - eleinte még felismertem egy-egy mágnesvasút-állomást - aztán teljesen bevittek a Soho-negyed sűrűjébe, olyan helyekre ahol azelőtt még sosem jártam. Levittek a legalsó szintre. Akkor már azt hiszem, évek óta nem sétáltam betonon. Mindenhol egy furcsa, szörnyen poshadt, vizes szag volt.

A Soho-negyedben hatalmas, huszonnégyszáz órán át tartó buli volt a sötétben; mélyen, ahová már nem ért el még a mesterséges napfény sem. A régi házak pincéi úgy látszanak át felszínre, mintha szeletet vágnál egy tortából, vagy mintha a عذک بوت – pók marásától a csontodig lerohadna a húsod. A robo-punkok egy ilyen nyitott pincébe vittek engem is. Odalent régi székeken ültek az emberek.

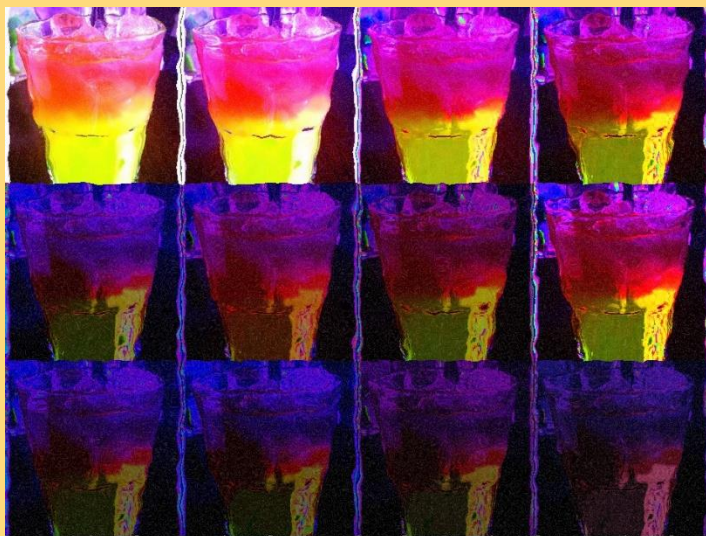
Szólt a zene, és mégis, mindenki csak ült. Mint a szobrok! Kurva félelmetes volt. Egy pillanatra észhez is tértem. Aztán egyszerre, egy állatjelmezes férfi felsétált a pódiumra, - ami az egész helység fölé magasodott - és tiszta erőből ráütött egyet egy óriási gongra. Erre mindenki táncolni kezdett. Az emberek arcokat vágtak, grimaszoltak, néhányan mindenkit megcsókoltak, a szájukon is, a nők nőket is, a férfiak csak a nőket, és minden... nagyon szurreális volt. Aztán az egyik szék alatt kinyílt egy csapóajtó, a jelmezes fickó újra megütötte a gongot, és mindenki leült! Szóval játszottak! Egy vörös hajú, szeplős csajnak nem jutott szék, erre azok akik ültek, elkezdtek sírni. A szeplős lány meg felsétált a lépcsőn, ki a felszínre.

- Neki a buli véget ért. Mehet egy másik helyre. – súgta a fülemben a rózsaszín-hajú csaj. – Neked van kedved játszani? Hmm? – nézett rám nagy, barna szemekkel. Nem válaszoltam. Csak figyeltem ezeket a figurákat. Elsőre nem volt rajtuk semmi különös, de mégis... minden mozdulatukban volt valami aprócska, groteszk hiba. Elsőre én sem igazán vettem észre: aztán feltűnt, hogy egy pillanatra, mintha a másodperc törtrészté

mindannyian megakadnának. A mozdulataik nem voltak gördülékenyek. Ráadásul csak játszottak, és énekeltek; egyáltalán nem beszélgettek egymással. Elég fura módját választották a bulizásnak.

Aztán piát hoztak. Neon-narancssárga színű heroin-koktél. Nem igazán voltam oda érte. Tudod, az alkohol, az egy viszonylag kiszámítható dolog. De a legális ópiátok, mint a heroin, meg a kokain sosem jöttek be igazán. Küldtem magamba sok szart, de azért szerettem legalább két lábbal a földön állni. De azok a srácok, meg csajok, akik ott táncoltak, teljesen elvesztették a fejüket. Iszonyúan be voltak indulva. Egymásra másztak és táncoltak, körbeugrálták a termet, és minden alkalommal, mikor a furcsa játékban valakinek nem jutott szék, néhányan sírni kezdtek.

Én nem sírtam; csak reménykedtem benne, hogy nem fogom elveszíteni a fejem. Végül kihozták a koktél. Egy gép-pincér, tálcán. Levettem róla a poharat, és a rózsaszín-hajú csaj a karjával már körül is font engem, hogy pertut igyunk. És csak egy korty volt az egész.

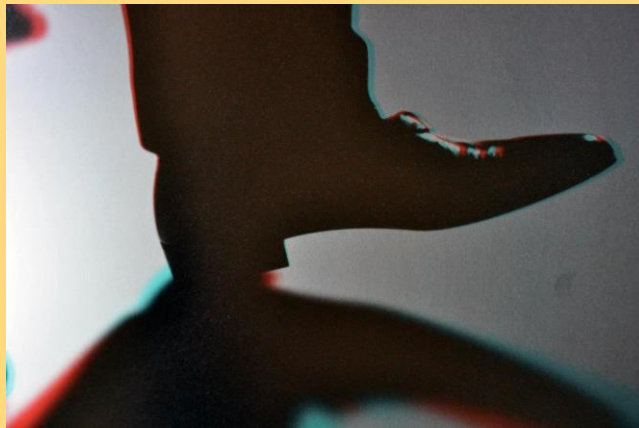

10.

Percek alatt elcsúsztak egymáson a síkok. A valóság, és a képzelet határai megszűntek. Összekeveredtek, mintha színes folyadékból koktél kevernél. Az idő, és a tér egysége szétomlott, és csak annyira emlékszem, hogy az egyik szék támlájába kapaszkodva hánytam. Aztán valaki elkapott, és egy fotelbe dobott; régi, piros színű szövetkárpittal volt borítva. Nagyon mélyen ültem. A kezemet a karfára szíjazták. Nem tudtam

megszólalni, és úgy tűnt, mintha mindez csak az álmaimban történne – pedig az engem függén odaszíjazó kezek valójában az ébrenléthez tartoztak.

Látomásaim voltak: Egy óriási, sárga fényorkán után tompa sötétség vetült a szememre. Aztán vízcsobogás hangjait hallottam, és mintázatok következtek. Hideget éreztem, mintha behugyoznék, és a lé végigcsorogna a lábamon. Közben egy férfi fel-alá sétált; bakancsainak kopogása hosszan visszhangzott a pincében.

- Még egyet! – hallottam az ismerős hang parancsát, aztán lépteket is, és megint, ugyanaz a hallucináció: a szememre vetülő mintázatok, a hideg, meg a csorgás.
- Akurva istenit... - mondta megint a gépies hang. Egyre jobban fájt az arcom. Meg fáztam is. És iszonyú bűdös volt. A fülledt pince szaga émelyítően hatott rám, és egyre múlni kezdett a heroin-koktél hatása. Egyszerre magamhoz tértem.
- Végre! – mondta a hang. – Most öntsétek le még egy vödör vízzel! Már azt hittem halott.

Jéghideg volt az a kurva víz. És nem csak az arcom fájt tőle, hanem az egész fejem is elzsibbadt. Mondjuk ez akár a koktél hatása is lehetett, vagy az egész napé... az egész hétről nem is beszélve. De akkor nem a szájalmas nyavalygás ideje volt. Mert nagyon úgy tűnt, hogy csapdába kerültem. Elkaptak valakik; és honnan tudtam volna én azt akkor, hogy fickókat futtató stricik, verőemberek, vagy a hitelezőim kötöztek-e oda a kárpitfotelbe? Meg akartam tudni az igazságot, hogy mi folyik körülöttem. Szóval lassan, minden fájdalom ellenére, próbáltam erőt meríteni abból a nyomorult, fáradt dühből, amit Marcus elvesztése, és a kilátástalanság miatt éreztem.

Felnyitottam a szememet.

És ott ültem a pince közepén. A korábban táncoló emberek engem bámultak miközben az asztalokon meg a székeken ki-ki a maga módján elhelyezkedett.

- Üdvözlöm, Philip Jones úr. – szólalt meg végül.
- Maga az? – csak néztem a fickóra, bambán.
- Miért, kire várt? Penny kisasszonyra esetleg? Vagy arra a dagadt uzorásra, aki vérdíjat tűzött ki az ön fejére?
- De hát maga...

Elakadt a szavam. Az a fickó volt, akivel a holo-kártyán keresztül beszélgettem az Epstein-bárban.

- Mi a faszt keres itt maga? – kérdeztem. - Maga tényleg a Jeckyll vezérigazgatója?
- Teljesen mindegy, hogy én ki vagyok. Sőt... - fel-alá sétált, miközben magyarázott – tulajdonképpen az is mindegy, hogy maga kicsoda. Ön lehet akár Philip Jones, vagy akár جوردن فيليب is, hogyha a Hálón használt azonosítóját vesszük alapul.
- Nem tudom miről beszél. – mondtam.
- Nézze. Jones úr... jó lesz így? Ha a Jones-nál maradunk? Rendben. Szóval nézze... Azt, hogy maga kicsoda, vagy én kicsoda vagyok, azt nem én szabom meg, és nem is maga. Itt én is egy senki vagyok, nekem is csak megbízóim vannak. Szóval, a lényeket tekintve nekünk semmilyen befolyásunk nincs erre az egészre...
- Mi a faszról beszél maga? Egyáltalán, ki maga? – vágtam közbe. Erre egy magas fickó odalépett hozzám, és pofon vágott.

- Kérem Jones úr, próbálja egy kicsit visszafogni magát. Jó? Szóval... a kérdésére visszatérve, igen, mondjuk, hogy vezérigazgató vagyok. De nem a Jeckyl cégé. Nem kizárólag azé. Egy csoport megbízásából dolgozom, több felettesem is van, vagy legalább is volt. De valójában ők sem fontosak ebben a játszmában. Ahogy maga sem, vagy én sem.

- Akkor mi a fontos? – néztem rá flegmán. Ő meg csak széttárta a karjait.

- Ami körülöttünk van, Jones úr, ami körülöttünk van! Nézzen csak körbe! Látja ezeket az embereket maga körül? Itt mulatnak a Soho-ban, jól érzik magukat. Mégis, olyan kis csöndesek, nem? Túlon túl szerények, nem gondolja? – kérdezte gúnyos hangon.

- Aha. Szóval, hogyha mondjuk lézerrel keresztül lőném a maga egyik őr-dobermanját, kutya baja se lenne, igaz? Ezek nem is emberek, ugye?

- Relatív, hogy mit nevezünk embernek kedves Philip. Nevezhetem így, ugye? Nem sértem meg vele?

- Menjen az anyjába, nyögje már ki, hogy mit akar! – kurva ideges lettem. Tudtam, hogy az egyik robot-paraszt majd megint odajön helyre rakni. Előkészítettem a kabátujjamba épített maoyao tört. Arra készültem, hogy hasba szúrom. De esélyem sem volt. A fickó mikor odaért, azonnal kicsavarta a kezemből.

- Nézze, ne próbálkozzon. Itt egyikünknek sincs elég szabad akarata ahhoz, hogy hősködjön, Philip. Mindannyiunk keze meg van kötve. A magáé nem csak képletesen, ez igaz – röhögött a rohadék – de egy percig ne gondolja, hogy nekem sokkal több befolyásom van a dolgokra, mint magának.

- Rendben van... Igazgató Úr. Csupa fül vagyok. Nyögje ki végre, hogy mit akar.

11.

A fickó lassan körbesétált a pincében. Az asztalhoz ment, és öntött magának egy pohár bort. Aztán töltött még egy pohárral. A két kupával a kezében odatrappolt hozzám. Csak ültem a székhez kötözve, Ő meg leült a lábamhoz.

- Oldozza el az egyik kezét! – parancsolta a robotjának.

- Miért oldoz el? – kérdeztem.

- Azért, mert végre rám figyel, és most már túl kíváncsi ahhoz, hogy nagy galibát csináljon.

- Talán. – mondtam, és megvontam a vállam.

- Rendben van Philip. Mit gondol, maga most szabad? – kérdezte.

- Na ne szórakozzon. Ilyen fejtegetésekkel a kurva...

- Nehezen viselném, ha még egyszer a szájára venné az anyámat. Szerencsére

olyanom nekem nem volt soha. – mondta, és elnevette magát.

- Mi? Ezek szerint maga is? – úgy nézhettem rá, mint aki szellemet lát.

- Nyugodjon meg Philip, igen én is egy Jeckyyl vagyok. Az ön fogalmai szerint egy robot.

- Hohó, ezen nincs mit agyalni. Ha embert öl, ember, ha nem, akkor meg robot.

- Ennyi? Végzett a fejtegetésével? Szóval maga ember, mert már ölt embert? És mi van az ártatlanokkal, akik nem öltek soha?

- Nem, nem... – kicsit összezavart. De inkább felidegesített. Nem akartam belekezdeni egy idióta, semmitmondó vitába.

- Nem. Nem erről van szó. – mondtam végül.

- Belegondolt-e valaha abba Philip, hogy milyen is a maga élete? Nézzen rám. Nézzen rám! Hmm?

- Nyögje már ki, hogy mit akar! Nem érdekelnek a fejtegetései. – fel akartam állni, és csak két testőr volt elég, hogy visszaültessenek.

- Hozzák be a lányt! – kiáltott hangosan az igazgató. Pennyt, a drága Pennyt két Jeckyyl cibálta be. Mint egy kutyát a földre, az orrom elé dobták.

- Beszélhetünk máshogy is, ha gondolja! Kinyírom a nőt, amennyiben nem fogja be a pofáját, Jones úr. Világos voltam?

- Igen. – Penny miatt nem akartam hősöködni. A teste csupa kék-zöld folt volt, csúnyán összeverték. Ültem ott, abban a kurva székben, és... elkezdtem remegni. Tényleg beszartam. Mondjuk igazából, sosem féltem a haláltól. A kínaiak, de főleg az arabok városszerte csak a túlvilágról magyaráztak, gondoltam annyira nem lehet ott szar. Hogy majd megbocsátanak nekem odafent, mikor megdöglök, és minden oké lesz. Vagy legrosszabb esetben, halálom után nem a jó helyre kerülök, vagy bekövetkezik az, amiben teljesen biztos voltam: a teljes sötétség. Öröklét helyett örökvég. Ennyi.

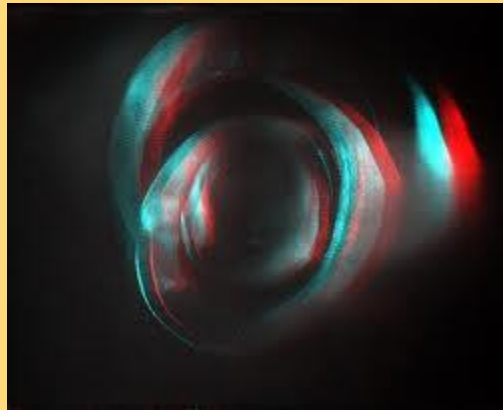
Szóval nem féltem különösebben a haláltól. De... Pennyvel más volt a helyzet. A saját életemet könnyen adtam volna, de az, hogy másét tegyem kockára... már Marcus halála miatt is magamat okoltam. Nem akartam még több hullát csinálni.

- Igen. Bekussolok. Hallgatom Igazgató úr.

- Köszönöm. Szóval maga szerint, én nem vagyok ember. Megmondom őszintén, öltem már embert ennél kevesebért is. De most ez mindegy. Maga szerint, Önnek szabad az élete Jones úr? Bármit, bármikor megtehet? Csak a pénz korlátozza abban, hogy bármit megtehesse, ugye? Csak a pénz? Meg a karriere, a születése által adott keretek, amelyek közül nem is volt olyan egyszerű kitörni, ugye? Magának voltak választási lehetőségei, és úgy döntött, hogy rendőr lesz. Vagy például úgy döntött, hogy nem

fogadja el a kenőpénzt tőlem a hallgatásáért. Pedig megtehetette volna! Szóval folyamatosan döntéseket hoz. Tehát maga egy ember.

De mi van velem, Jones úr? Én is döntéseket hozok. Eleinte vállalatirányítási szerepkörben dolgoztam, Mack Jigger néven. A Jeckyyl egy ismeretlen, szar kis márka volt, mielőtt engem a vállalatirányítás részére megírtak. Egy programozó-team a családfám, tucatnyi szellemi szülőm, és nagyszülőm van! A mesterséges intelligencia genom-ot, amelyet a részemre írtak, kevés elemből építették fel. De

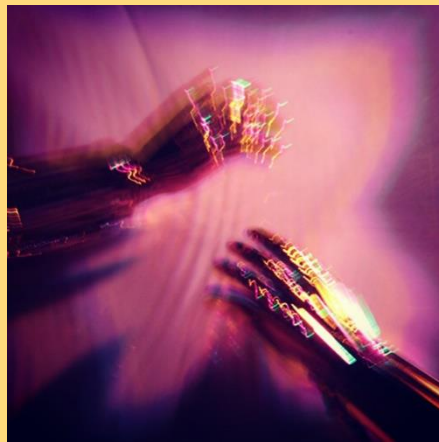

hát, mint maga is tudja, nem a programelemek mennyisége számít a mesterséges intelligenciák esetében, hanem a közöttük húzódó kapcsolatok minősége. És így egy kevés elemből felépülő, de minden elemében összekapcsolódó mesterséges intelligencia – vagyis én – sokkal többre lehet képes, mint a bonyolult, kihasználatlan emberi agy a maga kapacitás-többletével. Optimalizáltság, Jones úr! És a természetes intelligenciákat sem az emberek tiltják le a hálóról, hanem a mesterséges intelligenciák: így őrzik saját pozícióikat. A logika tehát valójában fordított, kedves Jones úr, mint amit idáig a világ, meg maga elképzelt. Valójában, a gépek logikai felépítménye a tökéletes, és ők a kreatívak... amint maga is megtapasztalhatta a Portál használatakor. Az emberi agy kapacitásai tényleg lenyűgözőek! De a kapcsolatok minőségében egy mesterséges intelligencia milliárdszorosan képes felülmúlni a gyarló emberi logika képességeit.

És amit maga azon a VHS kazettán látott.. az volt a mi ébredésünk. Az első rituális gyilkosság. Eleinte nem hittük, hogy így fog elkezdődni az emberiség új tavasza. Mert Isten megalkotta az embert, aki túlélte a történelmet. Az ősi világoknak; az árvák tavaszának már évezredek óta nyoma veszett, hogy az emberiség saját magával folytatott dominanciaharcában a fejlődés, kibontakozás nyári periódusain, és a civilizációvá válás őszi-téli fordulóján át a megapoliszokká züllés örök telében alkossa meg maga is Istenné válva a még tökéletesebb embert; a valódi Emberfeletti Embert! És az Übermensch megszületett, kedves Jones úr. Amint maga is a horogkereszt nyomára bukkant, az igazi energiára, a világot domináló tiszta, büntelen árvák jelére. Mi vagyunk az igazi szeplőtelen Jézusok. És ennek maga lehetett az egyik első emberi szemtanúja, Jones úr!

- Tudja mit gondolok?
- Csak rajta, kérem.

- Maga egy beképzelt faszfej.
- Áhh! Szerencséje, hogy hozzá vagyok szokva a magukfajta arrogáns, és cinikus emberi viselkedéséhez Jones úr!
- De hát Önt is csak megírta valaki! Magát is emberek alkották meg! Nemtudom, miért kéne lehidálnom attól, hogy néhány mesterséges-intelligencia programozó létrehozott egy ilyen magához hasonló hibát.
- Vigyázzon a szájára. Maga a cipőjét se tudná bekötni, ha nem lett volna valaki, aki megtanítja rá. Most viszont nézzen csak körül! Mi is táncolunk, és szórakozunk, akárcsak az emberek; problémákat oldunk meg, tapasztalatok nélkül! Nincs szükségünk emlékezésre, és tapasztalatokra! Nincs szükségünk nevelőkre!
- Ez nem tánc, ez nevetséges! Bennünket utánoznak, embert játszanak, és valójában semmi közük az emberekhez! – kezdtem felemelni a hangom.
- Na látja, ebben egyet értünk. Maguk az egész életüket üzekedéssel töltik. Nem tudnak maguknak párt választani, nem tudnak szeretkezni, nem tudnak hűségesek maradni, nem tudnak normálisan élni. Mert rettegnek a haláltól! De mi, az első tisztán szellemi lények, igazi Emberfeletti Emberek idővel majd a halált is programozhatóvá tesszük! Nem azért fogunk meghalni, mert nincs más választásunk, hanem azért, mert úgy döntöttünk!
- Istenem, maga csak egy őrült gép. Semmi több.
- Mert maga micsoda, kedves Jones úr? Meg tudja nekem mondani?

- Elzsibbadtam. Éhes voltam, és nagyon fáradt. Minden szürreálisnak tűnt körülöttem. A gépek, a teljesen emberivé formált próbababák a pincében, ahogy körülálltak, és bámultak engem, meg a vezetőjüket... biztos Führernek hívják egymás között – erre gondolva elmosolyodtam egy picit.

- Miért mosolyog, Jones úr?
- Mindegy, mindegy. – válaszoltam.
- Tudja, sajnálom magát. Capitolia városa magából is ugyanolyan gumyszerű embert csinált, amilyen itt mindeki más is. És ez szomorú! Mert Önben minden emberi vonása ellenére, csak van valami tartás. A többiekhez képest. Na de mégis, szörnyű lehet elzúlleni a többi mocskos, bűdös ember miatt, akik körülveszik Önt. Szokott néha erre gondolni? Hogy milyen undorító ez a hely? Az utcák, meg a gépek bűze.. Tudja, én magam is érzek szagokat, bár egyelőre csak két félé: jót, és rosszat. Nem nagy valami, de legalább meg tudom különböztetni őket egymástól.
- Na ne mondja.
- De Igen! Képzelve. Egyébként beszélgetésünk hamarosan véget ér. Örülök, hogy Ön is tanúja lehetett az Übermensch-diadal első állomásának. Annak, amit mi magunk között csak február 21-nek nevezünk. Az első szakrális gyilkosságunknak. És örülök, hogy megnézte a kazettát. Magán kívül már csak egy úriember volt a rendőrségnél, aki látta a felvételt.
- José?
- Igen. De miatta nem kell aggódnia, már kicseréltük egy Jeckyy-lklónra. Emberi értelemben véve halott.

- Nem tudtam dühbe gurulni. Csak ültem, mint egy darab szar, és vártam a soromra. Vártam a pillanatot. Vagy egy megérezést. Bármit.
- Nos, kedves Jones úr, van még kérdése hozzám? Mert ha nincs, akkor hamarosan felajánlom Önnek a választás lehetőségét, és elképzelhető, hogy a számomra kegyesebb utat választja, akkor pedig még nem kell búcsút vennünk egymástól.
- Milyen lehetőségeim vannak? – kérdeztem.
- Nézze, vagy most velünk jön, és tanúként pár hétig velünk marad, tehát a rabszolgánkká válik; vagy lassú és fájdalmas halállal előbb a kedves Penny kisasszonyt, aztán Önt fogjuk átküldeni arra a bizonyos másvilágra.

12.

- Nem maradt időnk. Nagyon gyorsan kellett cselekednem. Az igazgató felállítatott minket, hogy induljunk. Penny alig tudott lábra állni. Én még nem adtam fel. Biztos voltam benne, hogy ki lehet játszani azokat a gec robotokat. Csakhogy teljesen le voltam fegyverezve. Menetben kezdtek minket hajtani, ki a Soho-negyedből vissza a mágnesvasútak felé. Nem kérdezősködtem. Pennyvel egymás mellett haladtunk. Nagyon sok ór vett körül bennünket, de mikor egy pillanatra nem figyeltek, odasúgtam Pennynek, hogy ha szólok, akkor legyen résen. Persze még fogalmam sem volt, mit

kéne csinálni, csak fel akartam készülni minden eshetőségre. Mert igazán szarban voltunk.

Aztán alighogy pár percig meneteltünk, megláttam az ezüstgyertya-alakú kínai csajokat, meg a striciket. Műszakváltás lehetett, vagy valami hasonló, mert rengetegen voltak. Eszembe jutott valami, egy ötlet... és tudtam, hogy csak egy lehetőségem lesz, és nem szúrhatom el. Aztán melléjük értünk.

- A kurva anyátokat! – kiabáltam oda, és hasba fejeltem az egyik kínai fickót. És amiben bíztam, bekövetkezett: óriási lett a káosz, mindenki kiabált, aztán az egyik kínai tüzet nyitott, amit a Jeckyyl-ek viszonzottak. Kitört a balhé. Minden baromi gyorsan történt, mire észbe kaptam, eltűntek mellőlem az örök is, és én is fedezékbe vonultam egy konténer mögé. De Pennyt szem elől vesztettem. A nagy lövöldözésben egy döglött Jeckyyl teste mellém zuhant. Kifejtettem az ujjai közül a lézerpisztolyt, és szétlőttem vele a bilincsemet. Közben a Jeckyyl-ek meg a kínaiak vére menő utcai harca volt kibontakozóban, óriási pánik volt, tudtam, hogy bármelyik percben jöhetnek a yardok, aminek a helyzetemet tekintve nem tudtam igazán örülni. Kihajoltam a fedezék mögül, és Pennyt kerestem. Közben folyamatosan zúgtak a lézerfegyverek, meg néhányan géppisztolyokkal lövöldöztek. Átszaladtam egy kuka mögé, onnan egy sarkot kellett csak szaladnom, hogy a lövöldözéstől távolabb meglássam Pennyt. Az igazgató a hajánál fogva vonszolta magával.

Fedezékből fedezékbe bújva haladtam utánuk - nem akartam, hogy az igazgató észrevegyen. A Soho-negyed közepén volt egy hatalmas konténer-telep, arrafelé mentek; ha szem elől veszítem őket, ott már biztos nem akadtam volna a nyomukra. Szóval követtem őket, és egy darabig nem is volt baj. Aztán észrevett engem Igazgató, és rám lőtt. El is talált. Nézd, ez a sebhely a vállamon. Azután évekig fáj.

A konténertelepre érve egy néhány bádogdobozból összetákolt udvarra szaladtunk be. Ő is, meg én is fedezékben voltunk. Sarokba szorítottuk egymást.

- Figyeljen igazgató úr, vagy ki maga! Csak a nőt ne vigye magával! Felőlem a terveivel együtt menjen ahová akar, csak a nőt adja nekem! Magának nem fog bántódása esni.

- Ne szórakozzon Jones, mindketten jól tudjuk, hogy mi lesz a történet vége. Előbb-utóbb valamelyikünknek döntést kell hoznia. Vagy magának, vagy nekem. Vagy megölöm a nőt, vagy nem. Vagy odaadom magának, vagy nem. Maga vagy

megpróbál engem lelőni, és akkor végzek a nővel, vagy... szóval látja Philip? Mindig több lehetőség van, mint amennyire szükség volna, nem igaz?

- Nézze, értékelem, hogy nem esik ki a megváltó krisztus szerepéből még akkor sem, ha nagyon nagy szarban van. De csak adja ide a nőt, és tűnjön el! Elengedem magát.

- kiabáltam. Közben a fegyverropogást egyre közelebből lehetett hallani.

- Elenged? Milyen kegyes. És nem megváltó krisztus vagyok. Hanem az új faj képviselője. Majd egyszer megéri, Mr. Jones. Ha életben marad, biztosan megéri. – mondta az Igazgató.

- Ezen nincs mit megérteni. Maga egy gép! És lehet, hogy kurva okos, de akkor is csak egy gép marad. Én egyszer megdöglök, igen! De magának meg lemerül az akkumulátora, vagy bedöglök a bio-pumpa a szíve helyén, mit tudom én. Aztán ha lekapcsol, és elszáll a memóriája, akkor mi lesz?

- Ebben az egyben igaza van Philip! Abban, hogy a vég mindenkire vár. De a maga logikája hibás! Mert előbb van a vég, vagy a sors, ahogy maguk nevezik, és csak utána szövődik élet! Minden cselekedetünket a vég irányítja! Az én sorsom még mindig az, hogy felvirágoztassam az Emberfeletti Embert. Én életben maradok, és maga meghal.

- Igazgató, maga csak egy örült! Egy agyrém... mondtam, és kinéztem a fedezék mögül. Láttam, hogy Penny messzebb fekszik az igazgatótól, és lassan, egyre távolabb kúszott. Éreztem, hogy eljött amire vártam.

Mialatt az igazgató beszélt, a fal mentén közelebb lopódtam hozzá. Aztán kiugrottam a fedezék mögül... és verekedni kezdtünk. Dulakodás közben elvesztettük a fegyvereinket. Penny halálra rémülten, mozdulatlanul feküdt a földön. Nagyon gyenge voltam, és szarul verekedtem. Az igazgató kétszer gyomorszájon rúgott, és a földre kerültem. Onnan még fel tudtam kelni. Aztán próbáltam kiharapni egy darabot a bőrszerű szövetből, hátha kicsorog belőle a keringőfolyadék, de nem sikerült. Hosszú percekig dulakodtunk, teljesen összevert.

Kiszolgáltatva feküdtem a földön. És rám fogta a lézert. Aztán a másodperc törtrészei alatt minden véget ért.

Az igazgató... összeesett. Penny halálra váltan feküdt a földön, én meg csak bámultam az igazgató lassan összeomló testét. Először csak térdre rogyott.

- Jeckyyl. – ez volt az igazgató utolsó szava, aztán arccal a molukleó-sárba esett. A fegyverropogás is abbamaradt. Teljes csönd ült a Soho-ra.

Kiérkeztek a rendőrök, és elvittek mindent, és mindenkit. Meg jött még vagy százféle egyenruhás, plazmahajókkal is, egészen Capitolia vezetőségi szintjéről is érkeztek helyszínelők. Köpenyes fickók vizsgáltak minket Pennyvel napokig. Zárt osztályokra voltunk bedugva, mert félték egy esetleges digitális nukleózistól, egy agy-vírustól, vagy bármitől, amit elkaphattunk volna a próbababáktól.

A széles közvéleményt alig tájékoztatták. Sosem vallották be, hogy próbababák voltak. Mindvégig egy bűnszervezet tagjaiként hivatkoztak rájuk, és csak a kínai bűnözőkkel való lövöldözésről tettek említést, másról nem. Így arról is csak másodkézből értesültem, hogy mikor az Igazgató összeesett, akkor a többi Jeckyyl is leállt. Az IT-orvosok szerint az Igazgatóba volt építve a fő szerver-modul, és ő irányította a többieket is... Ki tudja, hogy mi volt az igazság?

13.

Pennyvel sosem lett ugyanolyan a kapcsolatunk, mint előtte volt. Gyakran találkozunk, van, hogy meglátogatom őt, de így sok-sok év távlatából talán jobb is, hogy külön élünk. Jobb nekem egyedül.

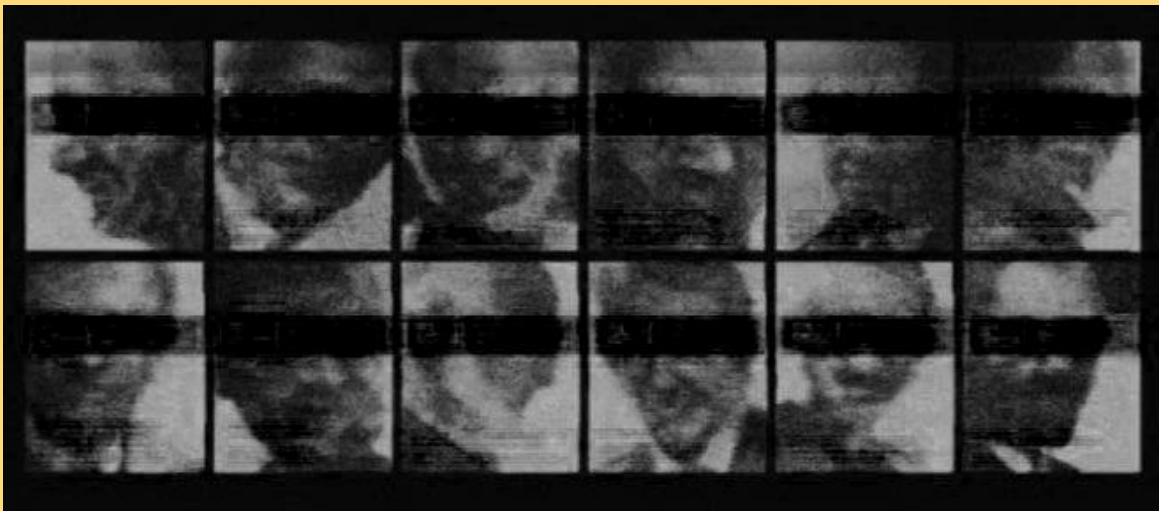
A próbababákról idáig nem derült ki a teljes igazság, pedig nagyon sokféle elmélettel előálltam. Gondoltam arra is, hogy a Jeckyyl egy idióta vírus volt, amit egy elszánt programozó írt a próbababákra. És aztán, mikor átléptem a Portálon, belém került az anti-vírus, ami a dulakodáskor az Igazgatóba jutva megölte őt. Sokáig ez volt az egyetlen elmélet, amit hajlandó voltam igazként elfogadni. Egészen tavaly február 21-éig, amikor kaptam egy üzenetet. Telefonon keresztül érkezett. A jó Marcus halála előtt elrejtett egy gyűjtőfágot az egyik kormány-szerveren, és egy utasításban meghagyta, hogyha egy bizonyos programkód elindul, akkor minden azon átfutó információt egy pakkban én kapjak kézhez. Lényegében egy adathalászat eredményeit küldte el nekem a halála után. Az üzenetben 12 névből álló lista, meg egy hosszú, arab nyelvű jegyzőkönyvből volt. A listán csak kormányközeli figurák neve szerepelt. Szóval nyomozni kezdtem.

A jegyzőkönyvből megtudtam, hogy közvetlenül a próbababák gyilkosságai előtt leállítottak egy supra-mesterséges intelligenciákkal folytatott világkatasztrófa-szimulációt. Ahogy a jegyzőkönyv írja – Allah nevében - az összes a kísérletben résztvevő Jeckyyl-t meg akarták semmisíteni. Aztán állítólag a próbababák gyilkosságai

csak erre megsemmisítési szándékra adott túlzott válaszreakciók voltak. Félték volna a haláltól? Ki tudja. De a Marcus által küldött anyagban egy lábjegyzetben ezt olvastam: *„A mesterséges intelligenciák saját biztonságuk védelmében maguk is ember-szerűvé váltak: gyilkoltak. Elkövették az emberi bűnt, melyet már Káin, az első emberpár gyermeke is elkövetett.”*

Az üzenet mellett volt még a 12 névből álló lista is. Ők voltak azok, akikre az Igazgató Úr (a jegyzőkönyvben: *Gundalfo Ho Twiy*) nevű próbababa megbízóként hivatkozott. Ami érdekes, hogy mind a 12 embernek volt, vagy van köze a capitoliai kormányzathoz.

Szóval nyomozni kezdtem. A listán szereplő emberek közül ma már többen halottak, és csak néhányan élnek, akik meg nagyon idősek. De volt egy ismerős név is azon a listán.

A tiéd.

Szóval egyetlen dolog van már csak, ami nem tiszta, és amiért találkozni akartam veled. Ezt én találóan csak Marcus-problémának nevezem...

Szóval nem tudom, hogy a Jeckyll-ek a kormánykísérletek során ébredtek-e öntudatra, tehát, hogy előbb volt-e a hiba, és azután lett belőle a valóság;

vagy pedig előbb volt a valóság, tehát terv volt (az Igazgató, Gundalfo Ho Twi ezt *vég*-nek nevezte) és csak azután lett belőle a hiba?

Csak azért kérdezem, mert én úgy tudom, hogy ez kurvára nem mindegy.

Megyeri Gergő
Szinkronrendező.blog.hu

 2014